

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 31. Missio S. Anscharii in Sueciam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

JESUS Christus, ut si culpabiles essent nullatenus ab aqua reciperentur. Sæculum IX.
A.C. 829.

Profecto hic nullus est obstupescendi locus, si accusati sapissime innocentes probarentur.

Forte ut hæc prohiberentur, effecerunt monita Agobardi, cujus Tractatum habemus de hac materia & generatim contra omnes ritus Probationum, quas populus illa ætate Dei Judicia nominabat, credens oportere, ut ad crimina occulta manifestanda miracula patraret. Ceterum multiplicis generis erant hæ probationes. Singulare certamen accusatoris & accusati, quod ipsi, aut missi ab eis pugiles inibant. Aqua calida, aqua frigida, aut ferrum candens. Crux ante quam utrique standum erat. Agobardus præcipue Duellum damnat, Gundebaldi Regis Burgundionum Lege approbatum, & monstrat, quantum illud Legi Divinæ, & maxime præcepto Charitatis, quæ Legis substantia est, repugnet. Hoc scriptum vix aliud est quam unus locorum ex S. Scriptura contextus.

to. I. p. 301.

§. XXXI.

Missio S. Anscharii in Sueciam.

Sub idem tempus nempe anno octingentesimo vigesimo nono Legati ad Sueonum seu Suecorum partibus ad Ludovicum

v. S. Ansch. n. 15.

R 5 dovicum

Sæculum IX. dovicum Imperatorem adveniunt, inter
A. C. 829. alia sibi commissa significantes, esse in
 sua Gente non paucos, qui Christianæ
 Religionis cultum amplecti cuperent,
At. SS. Be. Regisque sui animum ad excipiendos E-
to. 6. p. 85. vangeliî præcones satis propensum vi-
 deri. Rogant igitur, ut Presbyteros
 mitteret, a quibus erudirentur. Hoc
 nuncio plurimum delectatus Imperator
 quæsit virum, quem mittere posset, ut
 exploraret, an verâ audiret, & consu-
 luit Walam Abbatem Corbejensem, num
 quem ex suis haberet, qui in Sueciam
 proficisci vellet, inprimis an non ire vel-
 let Ansharius, qui jam prius apud He-
 rioldum Daniæ Regem moraretur. Er-
Sup. n. 7. go Ansharius vocatur ad Regiam, &
 consilii præcius recordatus est visionis
 sibi objectæ, dum Corbejæ olim versare-
 tur, qua paganis fidem prædicare jussus
 fuerat. In præsentiam Cæsaris adductus,
 ad omnia quæ sibi præciperentur para-
 tum se intrepide asseruit. Tum proba-
 to consilio Venerabilis Wala Socium ei
 adjunxit Nonnum Witmarum mona-
 chum veteris - Corbejæ, jussitque in ab-
 sentia Ansharii, Gislemarum virum bo-
 nis operibus probatum cum Herioldo
 remanere.

Paratis omnibus Ansharius & Wit-
 marus navigio se committunt, in Sue-
 ciam transmissuri. En vero, cum vix
 dimi-

dimidium viæ confecerunt, in piratas offendunt, qui post conflictum cum mercatoribus, navis illius dominis, navem & omnia in ea contenta diripiunt, ita ut viris Religiosis vix terram contingere & pedibus fugam corripere licuerit. Adeoque munera regia quæ in Sueciam deferebant, & quadraginta circiter codices, quos ad Divinum Officium celebrandum collegerant, amiserunt, paucis rebus exceptis, quas ad terram fugientes secum asportare potuerunt. Verum nihilo commotior S. Anscharius, cum alii reverti suaderent, in Dei providentia confusus iter pedibus persequi non destitit.

Sæculum IX.
A. C. 829.

Igitur longissimum & arduum iter conficiunt navigio tantum interjacentia freta prætergressi. Tandem perveniunt Bircam illa tempestate Sueciæ Emporium, in quadam Insula duorum dierum itinere ab Upsala distitam, ubi hodie Holmia est; nam vetus illa urbs occidit.

Hent. Chr.
clau. lib. 1.
c. 8. Adam
l. 1. c. 16.
Baudrand.
Lexic.

Rex, cui nomen *Bern* seu Biornus, comperta per Legatos a se in Franciam missos adventus eorum causa, hospites perbenigne excepit. Habito deinde cum suis Optimatibus consilio Rex eis in Regno suo manendi & prædicandi Christi Evangelii potestatem fecit; quod opus Cælo favente aggressi sunt. Maxima fuit multorum ex captivis Christianis

S. Anscharius.

nis

Sæculum IX. nis lætitia, quod tandem Sacra Myſteria
 A. C. 829. percipere liceret, & prædicatores omnia
 vera eſſe, quæ Legati Sueciæ ad Impera-
 torem detulerant, cognoverunt.

Suecorum aliqui Baptiſmum, quem
 exoptabant, receperunt, quos inter He-
 rigarius, Bircæ Præfectus, Regis Conſilia-
 rius & familiaris, Sacri Baptiſmatis fonte
 ablutus eſt, Fidei Catholicæ ſincerus
 dein Cultor, qui in fundo ſuo Eccleſiam
 fabricavit, & omnibus pietatis operibus
 deditus in Fide conſtantiffime perfevera-
 vit.

Anſcharius & Witmarus per dimi-
 dium annum in Suecia verſati, & ad Lu-
 dovicum Auguſtum reverſi cum literis,
 ut mos illius Nationis ferebat, regia ma-
 nu ſcriptis, retulerunt, quam copioſam
 Gratiam a Deo accepiffent, & qua ratio-
 ne via ad convertendos Gentiles eſſet
 aperta. Imperator his auditis lætiſſimus
 animum adjecit ad erigendam in illis Im-
 perii ſui finibus Sedem Episcopalem, quo
 infideles facilius converterentur, & Con-
 verſi firmius in fide ſtarent. Tunc igi-
 tur aliqui ex familiaribus fideliffimi Lu-
 dovico in mentem reduxerunt, Caro-
 lum Imperatorem parentem ipſius, Sa-
 xonia domita, & fundatis compluribus
 Cathedris Episcopalibus extremam illius
 Provinciæ partem, qua ſeptentrionalem
 Albiſ fluvii plagam ſpectat, deſtinaffe ad
 fundan-

fundandam sequente tempore Sedem Archiepiscopalem, unde fides in proximas Infidelium regiones propagari posset. Carolus Magnus ibi Ecclesiam consecrari jusserat a quodam Episcopo Gallia, constitueratque Presbyterum, nomine Heridacum nulli vicinorum Episcoporum subditum. Quin imo propositum sibi habebat jubere, ut Episcopus ordinaretur; sed hoc factum mors antevertit.

Sæculum IX.
A. C. 829.

Cum Ludovicus Caroli Successor, omisso Patris consilio, quorumdam precibus aures accommodans illam Provinciam ultra Albim positam inter duos Episcopos proximos, Willericum Bremensem & Heligaldum Verdensem divisisset, nunc pensata parentis sui voluntate, vidensque quantum fides apud Danos & Suecos dilataretur, consentientibus in frequentissimo Conventu Episcopis, Hamburgi erexit Sedem Archiepiscopalem, cui tota Ecclesia Nordalbingensium, id est populorum ad septentrionalem oram Albis fluvii habitantium & reliqua regionum Septentrionalium subjicerentur, quo Episcopi & Presbyteri mittendi essent. Ergo Anscharium solemniter a Drogone Episcopo Metensi Archiepiscopum jubet consecrari, presentibus tribus Archiepiscopis, Ebbone Remensi, Hettone Trevirensi, Autgaro Moguntino & pluribus aliis Episcopis etiam Verdensi

Episcopus
Hamburgensis.

Sæculum IX. densi & Bremensi, qui huic ordinationi
 A. C. 830. interfuerunt, quo minus de eorum con-
 sensu dubitari posset. Hæc agebantur
 anno Salutis octingentesimo trigesimo,
 & ætatis Anscharii trigesimo. Drogo
 Coint. an. Ludovici Imperatoris frater, Caroli Ma-
 830. gni filius, ex una uxorum suarum, quas
 postremis temporibus accepit, natus, ex
 anno octingentesimo vigesimo sexto Epis-
 copus Metensis, cum S. Anscharium or-
 dinavit, erat in Palatio Archicapellanus,
 qua dignitate Archiepiscopus præcede-
 bat. Cum Diœcesis Hamburgensis par-
 va esset, & Barbarorum incurSIONibus
 exposita, addidit Monasterium Gallie
 Turholtense hodie in Flandria situm, at-
 que ut institutio Sedis Hamburgensis eo
 magis stabiliretur, S. Anscharium cum
 duobus Episcopis & uno Comite ad pe-
 tendam a Gregorio Papa Confirmatio-
 nem Romam misit.

Ebbo Archiepiscopus Remensis
 curam Missionis Danicæ, quam susce-
 perat, nequitiam abjiciens, petiit,
 ut a Pontifice (*) Legatus regionum se-
 ptentrio-

Sup. XLVI.
 §. 50.

(*) Interpres noster Protestans, utpote rerum
 Ecclesiasticarum studiosus, haud dubie notave-
 rit, missos fuisse viros Apostolicos, qui in Ger-
 mania, Belgio, Dania, Suecia Fidem Christi præ-
 dicarent, secundum illa dicta S. Pauli: *Quomo-
 do ergo invocabunt, in quem non crediderunt?*
 aut

ptentrionalium cum Anschario consti-
tueretur, & deinde collatis hac super Le-
gatione consiliis necessarium existima-
runt, ut Episcopus aliquis in Suecia re-
sideret. Itaque consentiente Imperatore a-
liquem ex propinquorum suorum numero
nomine Gausbertum Episcopum ordina-
ri curat, & tam ex suis Bonis quam ex
Regiis omnia abunde conferens, quæ ad
Ministerium Ecclesiæ erant necessaria,
tan-

Sæculum IX.
A. C. 830.
vit. S. Ansch.
n. 21.

*aut quomodo credent ei, quem non audierunt?
quomodo autem audient sine prædicante? quo-
modo vero prædicabunt, nisi mittantur.* Et post
pauca: *Sed dico nunquid non audierunt? &
quidem in omnem terram exivit sonus eorum.*
ad Rom. X. Jam quæritur, a quo missi sint vi-
ri illi, qui in Dania, Suecia & Germania Fidem
Christi prædicarunt? plane, ut nos Historia Ec-
clesiastica docet, missi erant ab Ecclesia Romana
& Summis Pontificibus. Atqui jam illa ætate
Papa Romanus erat Antichristus, ut aliqui ex
Protestantibus loqui & scribere non verentur.
Ergo Fides Christi permittente Deo a Legatis
Antichristi in omnes provincias invecita est?
Profecto ejusmodi Protestantes, si veritatem
quærent, prudentius inferrent: ergo, utcun-
que abusus Romanam Ecclesiam sædaverint, &
vitia quorundam Romanorum Episcoporum per-
sonas maculaverint, nihilominus sequitur, quod
sola Ecclesia Romana Catholica vera sit, & Ro-
mani Pontifices, S. Petri Successores, soli Prima-
tum in ea teneant.

Saeculum IX. A. C. 830. tanquam Vicarium suum dimittit in Sueciam, ut Legatione a Sacra Sede sibi commissa fungeretur. Ab Imperatore quoque obtinuit, ut Gausberto Monasterium ab ipso in *Wedel* fundato pro loco refugii concederetur. Ausbertus in sua Ordinatione Simon dictus; uti olim Willibrordo Clementis & Winfrido Bonifacii nomen, cum ordinarentur, inditum est. Cum deinde in Sueciam pervenisset tam a Rege quam populo honorifice exceptus Ecclesiam construere & Evangelium publice prædicare coepit, augebaturque in dies Fidelium numerus.

§. XXXII.

Theophilus Imperator Catholicos persequitur.

post. Theoph. lib. II. n. 28. lib. III. n. 1. Sc. 10. In Oriente Michael Balbus Imperator prima Octobris anno octingentesimo vigesimo nono Indictione octava, postquam sceptrum tenuisset annis octo & novem mensibus, vivendi regnandique finem fecerat, eique successerat filius Theophilus, qui annis duodecim imperavit. Is sub Regni auspicia maximum Justitiæ imo & Religionis amorem præsetulit; sed non multo post, apertius quam parens suus, se sacrarum imaginum hostem professus, eas non solum coli, sed etiam pingi aut servari prohibuit. Ergo picturæ